

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/20/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5124205652
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5124205652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedu senátu JUDr. Jany Vargovej (sudkyne spravodajkyne) a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jozefa Šuleka, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C. XXX, štátny občan SR, právne zastúpený: Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., IČO: 50 473 520, so sídlom Ul. 17. novembra 3215, Čadca, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom so sídlom Štúrova 2, 821 85 Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 46C/43/2024-114 zo dňa 20.11.2024, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. ostáva nedotknutý.
II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti (výroky I. a III.) **p o t v r d z u j e .**
III. Žalobca má voči žalovanému p r á v o na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.762,38 Eur, vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 73,52% .

2. Právne vec posúdil s poukazom na ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. a), b), f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 a 3, § 19 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a ust. § 1 ods. 4, § 12 ods. 3, § 14, § 15, § 16, § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.

3. Úvodom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v sume 4.336,78 Eur a náhrady trov konania. V trestnom konaní mal vzniknúť žalobcovi škoda titulom trov obhajoby v žalovanej výške z dôvodu, že začatie trestného stíhania a podanie obžaloby voči žalobcovi bolo nedôvodné a na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/31/2023-847 zo dňa 28.9.2023 bol právoplatne oslobodený spod obžaloby.

4. Úvodom súd prvej inštancie poukázal na judikatúru súdov Slovenskej republiky ako aj judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, s poukazom na ktoré konštatoval, že za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom možno dospieť k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutým na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú začatím

(vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Súd prvej inštancie konštatoval, že táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotráva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Preto neobstojí ani argumentácia, že v tomto prípade neexistuje nezákonné rozhodnutie, teda nezákonným rozhodnutím nie je uznesenie o vznesení obvinenia, či uznesenie o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

5. Súd prvej inštancie ďalej poznamenal, že v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2018 pod publikačným č. 17 bolo uverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2016 spis. zn. 6 Cdo 402/2015, v ktorom Najvyšší súd SR k problematike konštatoval, že: „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“

6. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným a na uvedené účely vykonal dokazovanie, z ktorého mal preukázané nasledujúce právne významné skutočnosti: Uznesením vyšetrovateľa podľa § 206 ods. 1 ČVS: ORP-836/3-OEK-ZA-2011 zo dňa 26.03.2013 došlo k vzneseniu obvinenia voči žalobcovi, lebo vyšetrovateľ mal dostatočne odôvodnený záver, že dňa 12.10.2010 ako konateľ spol. KOMIS AUTO s.r.o, Radoľa 137, uzatvoril v autobazáre pri A. D. v E., okr. F., s G. F., nar. XX.XX.XXXX, trv. bytom H. I. A., ul. J. XXXX/XX, komisnú zmluvu o sprostredkovaní predaja vozidla zn. KIA SORENTO, VIN: H., následne bolo vozidlo predané K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - M., L. N. X za sumu 10.700,- Eur, ktoré boli B. vyplatené v hotovosti, ale tieto aj napriek opätovným žiadostiam G. F. nevyplatil a uviedol mu, že peniaze z leasingovky ešte neprišli, hoci auto nebolo ďalšiemu záujemcovi predané prostredníctvom leasingu a peniaze za predaj vozidla už v tom čase A. B. mal, čím G. F. spôsobil škodu vo výške 700-€. Ďalej bolo voči osobe žalobcu vznesené obvinenie Uznesením vyšetrovateľa podľa § 206 ods. 1 ČVS: ORP-293/ZO-ZA-2011 zo dňa 25.02.2011, lebo vyšetrovateľ mal dostatočne odôvodnený záver, dňa 24.09.2010 ako spolumajiteľ firmy KOMIS AUTO, s.r.o., so sídlom Radoľa 137, okr. Kysucké Nové Mesto, uzavrel na strane obstarávateľa Zmluvu o zabezpečení predaja ojazdeného motorového vozidla s predávajúcim O. O. P., nar. XX.XX.XXXX na Q. H. - G., trv. bytom L. N. XXX, okr. N., kde predmetom zmluvy je sprostredkovanie predaja osobného automobilu Škoda Felícia, ev. č. R. E., VTN:S., rok výroby 1997, pričom ako obstarávateľ prebral predmetné vozidlo s tým, že obe strany sa dohodli na cene za predaj uvedeného vozidla vo výške 1.000,- €, kde v prípade predaja vozidla bude predávajúcemu O. O. P. vyplatených 900,- € a sprostredkovateľ si uplatní províziu za predané vozidlo vo výške 100,-€, pričom začiatkom januára 2011 A. B. ako sprostredkovateľ toto vozidlo predal A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. I. B., ul. J. N. XXX, ale finančné prostriedky vo výške 900,-€ nevyplatil predávajúcemu O. O. P., čím mu spôsobil škodu v uvedenej výške. Následne bolo voči žalovanému vznesené obvinenie Uznesením vyšetrovateľa podľa § 206 ods. 1 ČVS: ORP-170/OEK-ZA-2011 zo dňa 13.05.2013, lebo vyšetrovateľ mal dostatočne odôvodnený záver, že dňa 12.10.2010 ako konateľ spol. KOMIS AUTO s.r.o., Radoľa 137, uzatvoril v autobazáre pri A. D. v E., okr. F., s A. N., nar. trv. bytom N., B. XXX, sprostredkovateľskú zmluvu na predaj

motorového vozidla Peugeot Boxer, ŠPZ: R. XXX E., VIN: K., rok výroby 2001, kde bola dohodnutá kúpna cena vo výške 4.500,-0, pričom v tento deň A. B. uvedené vozidlo od A. N. prevzal a dňa 11.11.2010 bolo vozidlo predané za uvedenú sumu 4.500,- € T. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. N. XX, okr. H. I. A., ktoré boli A. B. vyplatené v hotovosti, ale tieto aj napriek opätovným žiadam A. N. nevyplatil a uviedol mu, že peniaze z leasingovky ešte neprišli, hoci auto nebolo ďalšiemu záujemcovi predané prostredníctvom leasingu a peniaze za predaj vozidla už v tom čase A. B. mal, čím A. N. spôsobil škodu vo výške 4.500,-€ (ďalej iba „obvinenie 1 až 3“). Uznesením vyšetrovateľa OR PZ Žilina ČVS: ORP-293/OEK-ZA-2011 zo dňa došlo k spojeniu spisov ČVS: ORP-293/OEK-ZA-2011, ORP-863/3-OEK-ZA-2011, ORP-170/OEK-ZA-2011 pod spoločnou spisovou značkou ČVS: ORP-293/OEK-ZA-2011. Uznesením Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 2 Pv 198/11-29 zo dňa 07.03.2013 konajúci prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu voči uzneseniu OR PZ ZA ORP-863/3-OEK-ZA- 2011, ORP-170/OEK-ZA-2011 (č.l. 27). Následkom zamietnutia sťažnosti bol postup Okresnej prokuratúry Žilina, ktorá dňa 12.11.2013 podala na žalobcu obžalobu zo skutkov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia (č.l. 29). Okresný súd Žilina vo veci vydal trestný rozkaz sp.zn. 35T/193/2013 zo dňa 29.11.2013 (č.l. 32), ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania skutkov č. 1 až 3, čím spáchal prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. Zákona, za čo ho odsúdil na 1 rok trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky. Z rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 35T/193/2013 zo dňa 27.11.2019 (č.l. 34) vyplýva, že žalobca bol spod obžaloby Okresnej prokuratúry Žilina sp. zn. 2 Pv 198/11-49 oslobodený, pretože nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Z rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 3To/31/2023 zo dňa 28.9.2023 (č.l. 54) vyplýva, že odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina, pričom odvolací súd síce zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, no zároveň sám rozhodol, že žalobcu spod obžaloby oslobodzuje z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Konečné rozhodnutie (rozsudok odvolacieho súdu) nadobudlo právoplatnosť dňa 28.9.2023 (uvedené je nesporné a vyplýva z pripojeného trestného spisu).

7. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané, že žalobca listom zo dňa 29.11.2023 požiadal o predbežné prerokovanie nároku vo výške 4.336,78 Eur vrátane DPH, čo vyplýva z odpovede Generálnej prokuratúry SR zo dňa 6.5.2024 (č.l. 11). Z odpovede rovnako vyplýva, že GP SR nárok žalobcu nemôže uspokojiť, nakoľko žiadosť podal poškodený po uplynutí premlčacej doby, a to kombinovanej - objektívnej aj subjektívnej, ktorá uplynula dňa 6.11.2023.

8. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalobca nemohol vlastným pričinením ovplyvniť priebeh trestného konania, a to či už vo fáze prípravného konania alebo konania pred súdom prvej inštancie. Naopak, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že súd prvej inštancie žalobcu oslobodil spod obžaloby v roku 2019 (pred uplynutím objektívnej 10-ročnej premlčacej doby), však voči tomuto rozsudku podal odvolanie. Odvolací súd fakticky rozhodol zhodne ako prvostupňový súd, keď žalobcu spod žaloby oslobodil, no udialo sa tak až rozsudkom zo dňa 28.9.2023. V tomto smere v súd zhodne poukazuje na právnu vetu uvedenú v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017 z 21. novembra 2017 podľa ktorého: „Keďže sťažovateľ nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pretože táto uplynula skôr, ako bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, pričom zastavenie trestného stíhania bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody, Ústavný súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že vznesenie námietky premlčania možno v tomto prípade považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.“ S ohľadom na uvedené závery má súd prvej inštancie za to, že námietka premlčania vznesená žalovaným je síce v súlade s právnou úpravou, t.j. s § 19 zákona č. 514/2003 Z.z., avšak je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ by súd prvej inštancie s ohľadom na judikatúru v obdobných veciach vychádzal z toho, že premlčacia lehota začíta plynúť odo dňa právoplatnosti uznesenia o vznesení obvinenia, potom nebolo v možnostiach žalobcu ovplyvniť dĺžku samotného trestného konania. Trestné konanie pozostávajúce z prípravného konania a konania pred súdom prvej inštancie reálne trval takmer 13 rokov, pričom objektívna premlčacia lehota je 10 rokov. Akokoľvek by sa žalobca snažil uplatniť si svoje nároky včas, nebolo to možné v zákonom stanovenej 10 - ročnej objektívnej lehote. Nad rámec uvedeného má súd prvej inštancie za to, že za spravodlivé by bolo možné odvodiť počítanie subjektívnej 3-ročnej premlčacej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, t.j. právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku, nakoľko až týmto momentom sa žalobca reálne dozvedel, že náklady vynaložené na jeho obhajobu sú škodou v jeho majetkovej sfére spôsobenej v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátu. Námietka premlčania v danej veci nie je s ohľadom na rozpor s dobrými mravmi prípustná.

9. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobca požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 predmetného zákona, čím splnil podmienku na samotné podanie žaloby vo veci v zmysle § 16 ods. 4. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom škoda spočívala v účelne vynaložených trovách trestného konania, pozostávajúcich výlučne z trov právneho zastúpenia v sume 4.336,78 Eur. V danom prípade má súd prvej inštancie preukázané splnenie podmienky totožnosti nároku s nárokom uplatneným v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v intenciách § 16 ods. 4 zákona.

10. V bodoch 41. a 42. súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil výšku priznanej náhrady za účelne vynaložené trovy trestného konania s poukazom na konkrétne ustanovenia aplikovanej vyhlášky. Za účelné a preukázané vyhodnotil súd prvej inštancie úkony právnej služby v rozsahu 3.762,38 Eur. Konštatoval, že v prípade posudzovania nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím je povinný skúmať účelnosť vynaložených nákladov, ktoré si v konaní uplatnil. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody titulom trov právneho zastúpenia, ktoré si vyúčtoval za 31 úkonov právnej služby. Súd prvej inštancie uvádza, že po preštudovaní nároku žalobcu a pripojeného trestného spisu Okresného súdu Žilina sp.zn. 35T193/2013, dospel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím za 28 úkonov právnej služby. Súd prvej inštancie nepriznal nárok za tri úkony právnej služby, označené ako prevzatie a príprava obhajoby, nakoľko ide o duplicitne uplatnený právny úkon. Za úkon prevzatia a prípravy obhajoby súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na odmenu pri úkone č. 1 vykonanom dňa 12.4.2011, pričom nezhliadol dôvodnosť priznania opätovného nároku za totožný právny úkon o dva roky neskôr. Tento nárok v konaní žalobca nijakým spôsobom neodôvodnil. Ďalej nepriznal nárok na úkon označený ako účasť na hlavnom pojednávaní dňa 7.6.2019, nakoľko z obsahu pripojeného trestného spisu vyplynulo, že dňa 4.6.2019 bol o zrušení termínu PZ obžalovaného zákonným sudcom a o tomto bol jeho obhajca upovedomený telefonicky. Tretím nepriznaným úkonom je ďalšia porada s klientom dňa 6.12.2018 nakoľko žalobca nepreukázal, že takáto porada bola reálne uskutočnená, t.j. zo žiadneho dôkazu nevyplýva jej realizácia. Pokiaľ zástupca žalovaného namietal výšku uplatneného úkonu: podanie na súd prvej inštancie dňa 19.4.2013 - sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia a uvádzal, že v tomto prípade nemá nárok na odmenu za celý úkon, súd prvej inštancie túto argumentáciu nevyhodnotil ako dôvodnú. Súd prvej inštancie priznal celú odmenu vo výške hodnoty jedného úkonu 65,08 Eur a režijný paušál 7,81 Eur, nakoľko má za to, že ide o úkon podľa § 14 ods. b) vyhlášky, nakoľko ide o podanie vo veci samej, pretože v tomto rozhodnutí sa rozhodovalo o ďalšom priebehu trestného konania voči žalobcovi. V ďalšom zástupca žalovaného namietal výšku hodnoty vymeriavacieho základu. Túto námietku súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú pri jednotlivých úkonoch za obdobie od novelizácie vyhlášky č. 655/2004 Z.z. 1.7.2013 do 14.6.2019, kedy obhajcovi patrí nárok na vymeriavací základ späťne štyri roky pred vykonaním úkonu a od 15.6.2019 mu patrí nárok na vymeriavací základ späťne tri roky pred vykonaním úkonu. V tomto smere súd prvej inštancie vychádzal z výpočtového základu tak, ako je uvedený v bode 41. odôvodnenia rozsudku a vyplýva z prehľadu priznaných úkonov. K nároku za náhradu za stratu času - cestu z N. do F., súd prvej inštancie vychádzal pri každom úkone vykonanom v F. z troch polhodín vynásobených 1/100 výpočtového základu pripadajúceho na konkrétne obdobie, v ktorom je úkon vykonaný. Nad rámec troch polhodín náhrady za stratu času súd prvej inštancie nárok žalobcovi nepriznal s výnimkou cesty do väznice A. v Českej republike, kde ako dôvodný vzhliadol nárok na 10 polhodín, pretože cesta z N. do A. trvá podľa portálu google.maps 2 hodiny 15 minút, t.j. 5 hodín.

11. Záverom súd prvej inštancie zdôrazňuje, že žalobca preukázal nárok na náhradu škody aj vo vzťahu k preukázaniu ujmy v jeho majetkovej sfére, a to tým, že skutočne uhradil svojmu obhajcovi v období od 12.4.2011 do 20.11.2023 titulom platieb a záloh celkovo sumu 4.336,78 Eur. Z faktúr a potvrdení o úhradách, výpisoch z účtu (č.l. 13 a nasledovne) mal súd za preukázané, že žalobca uhradil zvolenému obhajcovi T. A. K. nasledovné platby: sumu 235,04 dňa 20.11.2023, umu 250,- eur dňa 3.10.2022, sumu 112,25 eur dňa 11.3.2020, sumu 518,65 eur dňa 19.11.2019, sumu 452,48 eur dňa 6.3.2019, sumu 818,36 eur dňa 1.7.2016, sumu 450 eur dňa 27.11.2013, sumu 500,- Eur dňa 19.9.2013, sumu 500,- eur dňa 22.4.2013 a sumu 500,- eur dňa 12.4.2011. S ohľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalovaného zaviazal, zaplatiť žalobcovi sumu 3.762,38 Eur.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP aplikujúc zásadu úspešnosti v konaní. Konštatoval, že predmetom konania bolo zaplatenie sumy 4.336,78 Eur. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal sumu 3.762,38 EUR. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 86,76 % (3.762,38 EUR/ 4.336,78 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného je vo výške 574,40 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 13,24 % (574,40 EUR / 4336,78

EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 73,52 % (86,76 % - 13,24 %). Preto je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 73,52 %.

13. Včas podaným odvolaním smerujúcim proti výroku I. a výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie navrhol žalovaný v namietanej časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný zastáva názor, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danom konaní špecificky rozhodovanie súdu súviselo s aplikáciou ust. § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z., a teda so splnením formálnych predpokladov pre to, či je vôbec možné posudzovať uplatnený nárok z vecného hľadiska, a to z dôvodu vznesenej námietky premlčania žalovaným. Vecne súd prvej inštancie posudzoval nárok na náhradu majetkovej ujmy vo vzťahu ku trovám trestného konania za úkony právnej služby v súlade s ust. § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalovaný zdôrazňuje, že aplikovaný zákon stanovuje jednotlivé skutkové podstaty nárokov na náhradu škody či už z titulu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu a v tomto smere upravuje aj pojmový aparát. Judikatúra Najvyššieho súdu SR síce vykladá ustanovenia zákona extenzívne, vo vzťahu ku fikcii nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pre prípad oslobodzujúceho rozsudku súdu, nedotýka sa však vôbec ustanovení zákona, ktoré z dôvodu právnej istoty stanovujú maximálnu dĺžku objektívnej premlčacej lehoty, v rámci ktorej si je povinný poškodený uplatniť svoj nárok.

14. Ust. § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. ako kogentná právna norma stanovuje objektívnu premlčaciu lehotu ako maximálnu lehotu, v rámci plynutia ktorej je možné uplatniť si nárok na náhradu škody. S uplynutím tejto objektívnej premlčacej lehoty a vznesením námietky premlčania je spojený zánik súdnej vymáhateľnosti nároku na náhradu škody.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Poukazuje na svoju argumentáciu obsiahnutú v žalobe zo dňa 9.5.2024 a vyjadrenie zo dňa 8.8.2024 a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít ohľadne vznesenej námietky premlčania, predovšetkým na Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 44/2017 zo dňa 25.11.2017. Opakovane zdôrazňuje, že námietka premlčania zo strany žalovaného je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, keďže dĺžku súdneho konania, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Žilina a následne Krajskom súde v Žiline v trestnej veci žalobcu, nezavinil žalobca, ale naopak, túto situáciu zavinil štát nezabezpečením dostatočných kapacít na okresných a krajských súdoch tak, aby konanie mohlo skončiť do 10 rokov odo vznesenia obvinenia, čo viedlo k zbytočným prieťahom v konaní.

16. Žalovaný v odvolacej replike konštatuje, že vyjadrenie žalobcu k odvolaniu neobsahuje žiadne nové tvrdenia či nové skutočnosti, preto sa v celom rozsahu pridrižiava argumentácie, obsiahnutej v podanom odvolaní.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v § 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP (z tohto dôvodu nedotknutým ponechal odvolaním nenapadnutý výrok II. rozsudku) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie pri aplikácii § 387 ods. 1,2 CSP v odvolaní napadnutých výrokoch I., III. potvrdil ako vecne správny.

18. Odvolací súd po oboznámení sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutiu predchádzajúceho konania konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom na vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vrátane výroku o náhrade trov konania náležite odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie, a preto naň v celom rozsahu a v podrobnostiach v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Uvedené bolo tiež dôvodom pomerne rozsiahleho opisu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozhodnutí odvolacieho súdu.

19. Žalobca v odvolacom konaní nevzniesol žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nebol vysporiadal súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej a opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len nehospodárnym opakovaním už vyčerpávajúceho zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Súčasne v danej súvislosti je potrebné poznamenať, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne

judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp.zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

20. Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17. marca 2016). V danom prípade okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré precízne vysvetlil. Z pohľadu logiky argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť nedostatky. Je potrebné poznamenať, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (obdobne sp.zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol so svojim odvolaním úspešný, preto úspešnej protistrane – žalobcovi patrí voči nemu nárok na náhradu trov konania tohto štádia konania v plnom rozsahu. O konkrétnej výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 v spojení s § 251 CSP.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

(§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)